

O indijskih romarjih in templjih.

Romarji.

Danes, ko piše in govori celi svet o indijskih uporih, bo čitatelje zanimalo, kak je indijski narod v verskem oziru. Indijci so sicer pagani, a verno ter verskim predpisom slepo udano ljudstvo.

Kakor si želi mohamedanec, da bi bil vsaj enkrat v življenju v prerokovem mestu Mekki v Arabiji, ravnotako je Indijcu sveta glavna reka Indije Ganges in svetišča v Benares. Bregovi Gangesa so posejani z romarji, od katerih se skuplje vsak vsaj enkrat, mno gi po trikrat na dan v sveti vodi. Romarji pijejo to vodo, čeravno se koplje med zdravimi vse polno bolnikov z najbolj ostudnimi boleznimi in plava večkrat po reki polno na pol segnitih mrličev.

Indijski romar bolnik vztraja do pasu v sveti vodi po celega pol dneva ter mrmra na pol glasno razne molitve.

Priljubljen način indijskega romanja je ta-le: Od rojstnega kraja naprej se uleže romar na tla po dolgosti. Dvigne se pokoncu tamkaj, kjer je poprej imel glavo, se zopet uleže, ustaja in tako gre to merjenje božje poti, dokler ni na cilju pri sveti reki Ganges.

V splošnem običaju je pešmerjenje bregov reke Ganges od izvora v zasneženih hribovih do izliva v morje pri glavnem mestu Kalkuta. Romar gre peš najprej ob desnem bregu svete reke in se vrača do njenega izvira po levem bregu. Romanje ob bregovih Gangesa traja dobrih 6 let.

Nekaj o indijskih templjih in o njih bogastvu.

Dohodki indijskega narodnega svetišča v Puri v pokrajini Orisa, ki je posvečeno bogu Dšaga, znašajo na leto 42 milijonov dinarjev. S tem denarjem se že lahko preživijo tamošnji številni menihi. Indijski knez — maharadža iz Pauda je podaril svoj čas temu templju največji dijamant celega sveta, takozvani »Kohinur«, ki krasi danes krono angleškega kralja.

Samostani pokrajine Orisa dobivajo na leto od romarjev poleg prehrane še po 8 milijonov dinarjev v denarju.

V Himalajskem pogorju stoji v višini 3068 m indijski tempelj Badrinath, kojega menihom so letno na razpolago dohodki 226 vasi.

Bogati Indijci žrtvujejo pogostoma celo svoje premoženje za pozidavo templjev, katere stavijo na krajih, ki so na glasu svetosti.

V mestu Benares s 198.000 prebivalci stoji 2000 templjev, a se njih število še vedno množi.

Pri mestu Bhurvanesivar v pokrajini Orisa je jezero, ki je pod pokroviteljstvom boga Šive in je ob njem 7 tisoč templjev, od katerih so nekateri prav veliki in prava znamenitost glede umetnosti ter bogastva.

Templji služijo kot stanovanje le za bogove ter svečenike. Poleg svečnikov je še dobiti v svetišču paznike, ki

opravljajo snaženje ter hranijo na tisoče in tisoče golobov, katere prinašajo v dar romarji. Romar, ki je prišel v jutro v tempelj, ga mora na večer ostaviti, ne da bi jedel ali spal v romarskem kraju.

Kakor že omenjeno, so indijska svetišča po večini krasote, kojih stene v notranjščini so prevlečene z marmorjem, z mozaikom ter podobami malikov. Kipi indijskih bogov so pogostokrat iz čistega zlata, za oči imajo blesteče dijamante in povrh se mu blišči še iz čela prav dragocen briljant.

*

Izza kulis ruskih beguncev.

Ruski begunci se še vedno niso uževeli v svojo usodo. Iz Pariza javljajo, da so se ruski izseljenci odločili, da bodo ustvarili proti boljševikom redno vojsko. Begunci trdijo, da postavijo z lahkoto armado 100.000 izvežbanih vojakov, ki bi se rekrutirali iz oficirjev nekdanje carjeve armade. Celo poveljnik za daljni vzhod je že imenovan. Začasno še primanjkuje caristom denarja, da bi svoje načrte tudi uresničili. Republikanski ruski izseljenci so udeleženi na akciji, koje središče je general Miler, naslednik lansko leto od boljševiških agentov ugrabljenega in skrivnostno umorjenega generala Kutjepova. Na tajnem sestanku Rusov letos dne 24. julija v Parizu je odobril najožji svet ruskih monarhistov ob navzočnosti velikega kneza Cirila važne načrte. General Stogov, pomočnik generala Milerja in vodja vohunov na daljnem vzhodu, je poročal ob priliki tajnega sestanka o sedajnem položaju. Trdil je, da se puntajo v Sibiriji že nekaj mesecev kmetje in zagotavljali, da bodo pridobili uporniki nadmoč v rdeči armadi. Puntarjem manjka le še voditelj in tega bodo prejeli. Nadalje je trdil Stogov, da se klati po sibirskih pustinjah več tisoč ubežnikov iz rdeče armade. V bližini Vladivostoka se nahaja 10.000 upornih boljševiških mornarjev. Nadaljnih 10.000 caristov je dobro oboroženih ter nastanjenih po postajah mandžurske železnice. K tem pride še 30.000 carističnih vojakov, ki so oboroženi v Mongoliji in to število bi se dalo zvišati z lahkoto na 100.000 — ako bi bil denar na razpolago.

Nato je imenoval general Miler za vojskovodjo kmečke vojske tovariša generala Diterichsa. Ta vojska bi naj pričela proti boljševikom z manjšimi napadi ter praskami. General Diterichs se mudi začasno v Šanghaju na Kitajskem in je prepričan, da bi lahko zbral krog sebe 30 tisoč bivših carjevih častnikov, ki so sedaj še razkropljeni po raznih kitajskih mestih. Ta general bi naj stopil s sibirskimi puntarji v stik, jih poučil in jim bil na razpolago z vojnimi načrti.

Glavno vprašanje na pariškem tajnem zborovanju je bilo: odkod dobiti za vojne pohode potrebnega denarja? Konečno so se zedinili begunci, da bodo napravili tozadevno zbirko med seboj. Domišljajo si, da bodo nabrali več

milijonov dolarjev, kar pa še nikakor ne zadostuje za oborožitev ter za vodstvo cele armade.

Ruski republikanci ter demokrati, ki se zbirajo krog v Parizu živečega voditelja Miljukova, trdijo, da niso podatki generala Stogova o položaju na vzhodu nikakor istiniti. Po Miljukovih poročilih iz Charbina v Mandžuriji in iz Šanghaja se niso spremenile razmere tamkaj v teku petih let prav nič. Tudi Kerenski je proti domišljavo zamišljenim načrtom generala Milerja. Miljukov je objavil razpravo, v kateri razlaga ter dokazuje, da bi caristična vojna podjetnost le še utrdila položaj diktatorja sovjetske Rusije — Stalina, ker bi se boljševiki v ožigled grozeči nevarnosti še bolj strnili. Na vsak način bodo pač poskusili ruski monarhisti upad v boljševiško carstvo iz Mandžurije.

*

Kralj iskalcev zlata.

Zgodovina iskanja zlata v Patagoniji v južni Ameriki pričinja z letom 1868. Pozorišče prvega najdenega zlata je bila reka, ki teče preko mesta Magellan. Zlato je dobiti v celotnem vodovju iz čilskega območja, a seve v manjših množinah. Krog 1878 se je raztegnilo iskanje zlata proti Ognjeni zemlji (Feuerland) na reko, katero so krstili radi bogatih zlatih zakladov za »Rio del Oro«. Prvi iskalci zlata so ustanovili sedajne tamošnje glavno mesto, katerega so imenovali z ozirom na upanje naglega obogatjenja Porvenir (bodočnost). Še le leta 1884 pričinja prava zlata doba za Ognjeno zemljo. Razbitje francoskega parnika »Aretique« je dovedlo čisto slučajno do odkritja večjega obsega zlato vsebujočega peska. Morski valovi so naplavljali na obalo mrtva trupla in dele razbite ladje. Pri odnašanju mrličev in ostankov parnika so zapazili, da so pomešana med pesek na obali zlata zrna. Naenkrat se je zbralo ob tem pesku na stotine iskalcev zlata, ki so blagrovali nesrečo, katera jim je odprla pot do bogastva. Nekateri so bili tako srečni, da so nabrali tekom par tednov po 4 kg čistega zlata. Sčasom je usahnil zlati zaklad na Ognjeni zemlji, ker tukaj ni pod zemljo zlatih žil, ampak so vode prinesle bogznan odkod med pesek pomešana zlata zrna.

Pozneje so še odkrili več zlato vsebujočih gnezd, kakor je bilo baš opisano in kmalu je pričelo v te kraje nekako preseljevanje narodov iz Evrope v južno Ameriko.

Višek je dosegel lov za zlatom v teh krajih leta 1885. Pridobivanje zlata je prišlo pod diktatorsko oblast rumunskega inženjerja Poperja, kojega ime je še danes dobro znano po celi južni Ameriki. Z denarno podporo argentinskih kapitalistov je organiziral Poper ekspedicijo pustolovcev, ki so si stavili nalogo, da bodo raziskali po vrsti obale ter reke Ognjene zemlje.

Poperjevi ljudje so bili oblečeni v posebne uniforme — seve tudi dobro oboroženi ter po vojaško organizirani. Kjer so pričeli z delom, so napravili